

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 1470,10 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 13 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części, orzekł o kosztach procesu i kosztach tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w części uwzględniającej powództwo ponad zasądzoną kwotę 1033,20 złotych.

Skarżący podniósł zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez nie uwzględnienie faktu wypłacenia przez pozwanego w dniu 28 października 2013 roku kwoty 1033,20 złotych tytułem kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego. Pozwany wskazał, iż stosowny dowód w tym zakresie w postaci dokumentów przekazania wspomnianej kwoty załączył do sprzeciwu od nakazu zapłaty.

W konkluzji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie zasądzonej na rzecz powoda kwoty z 1470,10 złotych do 436,90 złotych oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

W ramach podniesionego w apelacji zarzutu pozwany kwestionuje przeprowadzoną przez Sąd instancji ocenę materiału dowodowego podnosząc, iż Sąd ustalając wysokość należnej powodowi kwoty z tytułu kosztów najmu pojazdu nie uwzględnił wypłaconego już na jego rzecz w postępowaniu przesądowym świadczenia w wysokości 1033,20 złotych. Zdaniem skarżącego opisany fakt znajduje potwierdzenie w dokumentach załączonych do sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Ustosunkowując się do tak sformułowanego zarzutu uznać należy go za całkowicie chybiony. Przede wszystkim podkreślić trzeba, iż pozwany nie wykazał w toku postępowania przed Sądem I instancji, że roszczenie powoda z tytułu kosztów najmu pojazdu zaspokoił dobrowolnie w jakiegokolwiek części na etapie postępowania likwidacyjnego. Podniesione w sprzeciwie od nakazu zapłaty twierdzenia dotyczące tej kwestii Sąd Rejonowy prawidłowo uznał za gołosłowne. Wbrew opinii wyrażonej w apelacji dostatecznego dowodu na tę okoliczność w szczególności nie stanowią załączone do wspomnianego sprzeciwu zlecenie płatnicze pozwanego z dnia 29 października 2013 roku opiewające na kwotę 560 złotych oraz pismo z dnia 28 października 2013 roku przyznające cedentom odszkodowanie z uwzględnieniem kwoty 1033,20 złotych tytułem kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego. Opisane dokumenty co najwyżej stanowią dowód uznania przez pozwanego roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem w zakresie wymienionej w nich kwoty, w żadnym razie zaś nie wskazują na fakt zaspokojenia przez pozwanego tego roszczenia.

Dowód wypłaty powodowi kwoty z tytułu wynajęcia pojazdu zastępczego pozwany przedstawił dopiero na etapie postępowania apelacyjnego załączając na jego potwierdzenie wydruk przelewu bankowego z dnia 28 października 2013 roku.

Wskazany powyżej dowód Sąd Okręgowy jednakże pominął w oparciu o art. 381 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. W rozpoznawanej apelacji strona

pozwana nie wykazała istnienia przyczyn usprawiedliwiających w rozumieniu art. 381 k.p.c. potrzebę powołania dowodu dopiero przed Sądem drugiej instancji.

Zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że gromadzenie materiału procesowego powinno następować przede wszystkim w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. Dowód zaspokojenia roszczenia powoda w zakresie kwoty 1033,20 złotych strona pozwana powinna była przytoczyć przed Sądem pierwszej instancji. Innymi słowy już w Sądzie pierwszej instancji powstała potrzeba powołania się przez stronę na te fakty i dowody. Strona zainteresowana wprowadzeniem do sprawy w jej fazie apelacyjnej określonych nowości powinna wykazać, że wcześniej nie miała możliwości powołania się na nie. Skarżący zaś tego nie uczynił. Co więcej, pozwany nie przedstawił żadnej argumentacji uzasadniającej dopuszczenie spóźnionego wniosku dowodowego.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.